

Ω έσύ, που μες στα μάτια σου κλέεις νοιώσματα καινούρια για την ψυχή, την άγνωστη του κόσμου ταξιδεύτρα...

32

Αύγες του 'Απρίλη, δύσματα ροδόχρυσα του Μάη, στα μάτια μου όμορφότερη δε φέρατε άρμονία...

γλυκότερα δεν ψέλνετε σκοπούς χαριτωμένους απ' όσους χύνει τάλαφρο νανάρισμα της Μάννας...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΡΕΤΑΣ

Ο ΑΣΩΤΟΣ

Nice, 9 του Μάρτη 1906.

Φίλε Κύριε Ταγκόπουλε,

Εναδιάβασα με μιαν τον «'Ασωτό» σας, που τον είχ' από προτήτερα παρακολουθήσει στο «Νουμά»...

Η υπόθεση του έργου πολύ με τράβηξε, εν και αναφέρεται σε μιαν ξεχωριστή εποχή της αθηναϊκής ζωής...

Υποστηρίξατε την ιδέα σας με την εύγλωττία

και με τη δύναμη που τα είδαμε στο πρώτο σας τό έργο. Όπωςδήποτε—ελεύθερα θα σας το μολογήσω...

Τα πρόσωπα του έργου σας πιο πολύ μιλιαν παρά ενεργούν. Μας δείξατε τον «'Ασωτο μετανοωμένο»...

Τα δευτερεύοντα πρόσωπα ζωγραφίζοντ' επιτυχημένα, ποικιλώτερα στους χαρακτήρες τους και στα φυσικά τους...

Συμπαθήστε, αγαπητέ Κύριε, το ελεύθερο της κριτικής μου...

σης που μου εμπνέει το τόσο ζήλο και τόσο χρήσιμο ταλέντο σας.

Πάντα δικός σας E. Clément Καθηγητής στη Νίκαια.

ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΤΑ ΛΟΓΙΑ

'Αντιφεγγίζω τη νυχτιά τα γέρινα πλατάνια, Τά κυπαρίσσια τα βουδά που οράνουν ως τα ούρανια.

'Αντιφεγγίζω τη νυχτιά τα στοιχειωμένα κάστρα, Και το φεγγάρι τούρανου του άπειραντου, και τ'άστρα.

Στα κύματά μου οι λυγρές έρχονται και λευκαίνουν, Κ' οι κλέφτες τις λαθωματιές στα κύματά μου πλένουν.

Κ' είμαι έτσι άτρώμητος γιατί μέσ' στο δικό μου ρέμα Έχει χυθή παλληκαριών κι άντρείωμένων αίμα.

Κι όταν περνά τη λαγγαδιά και βαριαναστενίζω, Τις λάμιας και τις μάγισσες και τις ζωθιές τρομάζω.

Κ' έχω ένα πλήθος σαστικιές κ' έρωτικές νυφούλες, Τις καλαμιές και τις ίτιές και τις λευκές δαρνούλες!

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Έκ της έκκλησεως της 'Επιτροπείας προς έορτασμήν της συμπληρώσεως της τεσσαρακονταετίας της δράσεως του κ. Χριστομάνου ως μύστου κτλ.).

'Εν τη μακροῦ ταύτη σταδιοδρομία περικλείεται ενῶν στάδιον άπαύστου εργασίας και άκαταπονήτου δραστηριότητος...

Σταδιοδρομία. Πις σοφός βρήκε άφτη τη λέξη; Υποθέτω, ο άήδιος Μιστριώτης επειδή του μιάζει...

έν τη σταδιοδρομία περικλείεται στάδιον. Τι άνοησία είναι άφτη; Πώς μέσα στο τρέξιμο θα κλειστεί στάδιο;

ΘΕΣΣΑΛΙΚΑ ΔΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΠΛΑΡΟΙ

(Η αρχή του στο περασμένο φύλλο)

- 'Οχι: κάνει τον άρχοντα, αλλά και είναι— και δέν του τη δίνεις; τί κάθεις; 'Α, να σου τη γύρευα εγώ, τότε έπρεπε να σκεφτείς. — Θαλά φας μπατσιές. — Και σου βαστάει η καρδιά να με δείρεις, μπάρμπα Στάθη; — Γιατί όχι; — Σά σου την κλέψω καμιά φορά... — Έλα πιε το κρασί σου. — Θέλουν και προικιά αυτοί, μπάρμπα Στάθη! — Κ' η προικια είναι στο σεντούκι. — Κανέννας σαν κ' έμένα θαλά σου πάρει το καίχι μοναχά. — Αυτός δε γύρεψε τίποτα. Γύρισαν την κουβέντα. — Έγώ να σου πώ, μπάρμπα Στάθη, γιατί

- Έκανα σύντροφος και με πονεί, το καίχι σου θα σαπίσει. — 'Ας πάει να σαπίσει. Τί το θέλω! Πίσω τον ήλιο! — Άφηκε το Ζάχο και κίνησε για το χωριό. Στο δρόμο, στη μονοιά, στάθηκε και κοιτάζοντας κάτω, είδε ένα καλύβι μακριά από κάθε λιμάνι. Αυτού, φαντάστηκε, θάταν ο παράδεισος γι' αυτόν, νάχε και το Λενιώ γυναίκα. Και μιαν βάρκα δεμένη ήταν εκεί. Πάντοτε εκεί την έβλεπε: τόνον καιρό, παράξενο, πώς δέν του την έκλεψε κανένας! Παραπάνω, που ζύγωσε στο χωριό, βρήκε το Λενιώ. — Καλημέρα, Λενιώ. Τι χαμπάρια; — Καλά, καλώς ήρισες. Και ρωτούσε μιαν γειτονισσά σου για σένα. — Ποιά, μαρή; — Το Μαριώ η γειτονισσά σου με τα μαύρα μάτια. — Τί μου τα λές. Δέν την ξέρω. Έχω κοιτάξει άλλα μάτια απ' τα δικά σου; Τί την θέλω εγώ εκείνη, εγώ είσινα αγαπάω. — Μμ... ήτανε στις βρύσες και ρωτούσε ποτε θα έρθης. — 'Αχ Λενιώ μου.

- Την άρπαζε απ' τα στήθια, κείνη γελούσε και τη φίλησε δυο, τρεις φορές. Πήγε στο σπίτι, βρήκε τη μάνα του να νύθει. Καθισε στο παραθύρι κοιτάζοντας έξω. Λογάριαζε να πάει στο σπίτι της, μόνο που φοβούνταν μήπως τάχε πει στη μάνα της. Τόν ξάφνισε η μάνα του σηκώνοντα το κεφάλι να ρωτήσει σαν άστεία, — Μωρέ Κωσταντή, να μη θέλεις παντριά; — Τί σουρθε και με ρωτάς; — Όλο έξω σε γλέπω να κοιτάσεις. Πάλε κηθώς ήρθες δε μου μίλησες. — Ιστορίες θέλεις τώρα να κάνουμε; — Σε γλέπω εγώ. Τα ταξίδια όλο γλήγορα, γλήγορα τελειώνουν. — Πας στο διάβολο; Σ' αυτά βγήκε μισοθυμωμένος, στο παζάρι πρώτα να ιδεί τον κόσμο. Τον καλωσόριζαν όλοι, αυτός σαν άφαιρημένος τους μιλούσε. Ο Καμένος τον πήρε παράμερα. — Δε σου τάλεγα εγώ; Με γελούσες έμένα. Θυμάσαι κάτω στο λιμάνι; Από τότε τάφκιασαν. Τελειωμένα, δέν έχει, Δώσε μου το χέρι σου, την πάθαμε και οι δυο. — Τί πάθαμε; άκόμα δέν είναι τίποτα.

